

de open plek er vanmiddag is, of niet. Hij voelt die 'aanwezigheid' namelijk nu al en zo lijkt het erop dat die nog sterker is dan de dagen hiervoor.

Wederom is het gevoel dat hij nu van binnen krijgt, verschillend van de vorige keren. Het gevoel van alertheid en waakzaamheid is zeker nog niet weg, maar lijkt nu grotendeels te worden overvleugeld door een emotie van hoopvolle afwachting, of zelfs verlangen... Erik wordt er bijna een beetje opgewonden van en haastig overbrugt hij het laatste stukje richting de open plek.

Daar stapt hij van tussen de omringende bomen, de ovale ronde open ruimte binnen. Erik voelt tot zijn genoegen hoe zijn blote voeten en tenen aangenaam worden gekieteld door het zachte, malse gras dat hier groeit. Op de schaduwplekken is dat zelfs nog een beetje vochtig van de dauw die in de afgelopen nacht is gevormd.

Vol verwachting kijkt Erik rond, maar meteen voelt hij een steek van teleurstelling, want wederom treft hij niemand aan! Maar het gevoel dat iets of iemand hem bespiedt, is niettemin sterker dan ooit...

Erik besluit maar weer naar het hart van de open plek te wandelen, om daar de verdere gebeurtenissen af te wachten. Hij tuurt aandachtig richting de bomen rondom, in de hoop er ééntje te vinden die inderdaad vandaag zijn honderdste verjaardag viert. Hij doet zijn best om de gedachten van de omringende bomen op te pikken, maar slaagt daar wederom niet in.

Dan schrikt hij, als hij opeens een stem achter zich hoort, die zegt: "Deze bomen zijn allemaal al ouder dan honderd jaar..."

Abrupt draait Erik zich om en ziet daar een jongeman staan. De stem is van hem afkomstig en heeft vriendelijk geklonken. De jongeman toont een flauwe glimlach op zijn gezicht, terwijl hij Erik aanstaart met zijn helblauwe ogen. Hij is tamelijk lang, iets groter dan Erik en ook slank. Nog opvallender is zijn zeer blonde, witgele haar, dat vrijwel niet gekruld, in zeer lange lokken over zijn schouders en op zijn rug valt. Bij nader inzien ziet Erik dat deze man, net als hijzelf, nog duidelijk jongensachtige trekjes vertoont. Zo heeft hij, net als Erik zelf, nog een glad gezicht met nauwelijks baardgroei. Dat zou wel eens kunnen betekenen dat deze jongeman ongeveer net zo oud is als hij. Dan heeft hij de stap naar de volwassenheid ook nog maar kort geleden gezet.

Erik denkt razendsnel na. Hij besluit dat hij een onverschrokken houding moet aannemen en vooral niet moet laten blijken dat hij bang is. Maar dat is hij eigenlijk ook niet, eerder behoedzaam en verrast. Hij plant zijn blote benen iets uit elkaar, want dat staat stoer en onverschrokken, zo weet hij.

En daarover gesproken... nu hij die jongeman nader beziet, die heeft zeker een stoere uitstraling! Hij draagt een bruin overhemd, dat hij deels heeft opengeknoopt. Hierdoor kan Erik een deel van zijn blote borst zien. De welvingen van die borst maken duidelijk dat deze jongeman nogal gespierd is, een toonbeeld van kracht en stoerheid dus. Ook de zwarte, lederen broek die de jongeman draagt, is daarmee in overeenstemming. Echter, in tegenspraak daarmee is dan weer het feit dat die broek vlak boven zijn knieën zit vastgesnoerd en dat de man daaronder geen sokken en schoenen draagt. Net als Erik, is de jongeman dus blootsvoets en dat is toch wel verrassend!

Erik bedenkt dat dit hem eigenlijk erg goed staat. Het geeft de uitstraling van de jongeman iets... spannends!

Erik voelt dat zijn hart sneller gaat kloppen. Hij kan zijn ogen niet van de blote voeten en enkels van de man lostrekken. Wat heeft hij welgevormde tenen, en ook die haartjes op zijn onderbenen bevallen Erik wel!

Erik ziet dat ook hij, op zijn beurt, nauwkeurig door de jongeman wordt bekeken. Erik blijft daar maar staan, op het midden van de open plek. Hij ziet hoe de jongeman, nog steeds glimlachend, langzaam naar hem toe loopt. Heeft hij bemerkt dat Erik zijn voeten en onderbenen zo uitgebreid bewonderde? Met moeite is Erik er in geslaagd zijn ogen op iets anders te richten.

Op een meter afstand van Erik, blijft de jongeman staan. Naast vriendelijkheid, stralen zijn ogen nu ook nieuwsgierigheid uit en dan zegt hij: "Dit is nu al de vierde dag op rij dat je hier komt. Dat moet dan wel betekenen dat je nieuwsgierig bent en graag bepaalde... ontdekkingen wilt doen?"

Mochten er nog twijfels zijn of deze jongeman de 'aanwezigheid' is die Erik de afgelopen dagen heeft gevoeld en nu nog steeds voelt, dan zijn die twijfels inmiddels helemaal weggenomen. Daarover gesproken, Erik ervaart nu een aangenaam gevoel in zijn hoofd, wat alleen maar tot doel lijkt te hebben hem op zijn gemak te stellen.

Dan ziet Erik plots de puntige, katachtige oren die het hoofd van de jongeman sieren en die hij - tevergeefs - heeft geprobeerd een beetje te camoufleren met zijn haar. Tot zijn eigen verbazing steekt Erik nu zonder gêne een hand uit en streelt met zijn vingers even over de rand van het linkeroor van de jongeman, al zeggend: "Wat heb je aparte oren!"

De jongeman grinnikt even, en lijkt zelfs iets te ontspannen vanwege die aanraking en opmerking. Dan verklaart hij: "Dat is wat ik ben - een beetje uniek! Misschien kunnen er door mijn oren wel bijzondere dingen gaan gebeuren."

Dan daalt het besef bij Erik in en verbaasd roept hij uit: "Je bent een elf!"

Die opmerking valt bij de jongeman in goede aarde. Zijn glimlach wordt breder, hij knikt en antwoordt bevestigend: "Ja, ik ben een elf."

Erik lijkt nu te snappen wat er vandaag en de voorafgaande dagen is gebeurd. Elfen zijn zeer intelligente, vriendelijke en magische wezens, die echter ook meedogenloos kunnen zijn, indien nodig. Hoewel ze wel onder de mensen worden gezien, soms zelfs geregeld, gaan ze toch in het algemeen hun eigen gang en doppen ze hun eigen boontjes. Maar juist vanwege hun kracht en hun beheersing van de magie, kan je een elf maar beter als vriend hebben, dan als vijand.

Het lijkt er wel op dat déze elf behoedzaam, maar ook doelbewust, contact met hem heeft gezocht. Maar waarom? Om de exacte reden tast Erik vooralsnog in het duister en hij weet ook niet wat hij daarvan moet denken. Zijn gedachten lijken plots over elkaar heen te tuimelen en hij krijgt nu ook een vreemd gevoel van binnen. Dat kan alleen maar betekenen dat...

Een beetje ongerust vraagt hij daarom: "Ben je mij nu aan het betoveren?"

De elf lijkt nu een tikje ondeugend te glimlachen, waarna hij zegt: "Misschien hangt er wel een beetje magie in de lucht... maar misschien ook niet."

Zijn ogen lijken wel te twinkelen, als hij vervolgt met: "Of het is gewoon jij en ik, hier samen, wat je nu voelt."

De elf laat zijn blikken opnieuw op Erik vallen, in afwachting van zijn reactie.

Die voelt zich plots verlegen onder die aandacht. Erik krijgt het gevoel alsof hij lichtjes moet blozen. Een lichte paniek welt in hem omhoog, want hij realiseert zich terdege dat hij de elf er eigenlijk héél aantrekkelijk vindt uitzien! Sterker nog, hij voelt dat zijn geslachtsdeel kennelijk dezelfde mening heeft! Nee toch! Wat moet hij doen? Plots draait Erik zich om en hij roept uit: "Het is al laat! Hoog tijd dat ik weer terug naar huis ga!"

Hij zet het op een lopen en verdwijnt al snel tussen de bomen, de elf achterlatend op de open plek in het bos. Hij ziet daarom niet dat hij door de elf wordt nagestaard, met een raadselachtige, tevreden glimlach op zijn gezicht.